

UPOKOJENEC

GLASILO DRUŠTVA DRŽAVNIH UPOKOJENCEV ZA DRAVSKO BANOVINO V LJUBLJANI

Št. 3. Ljubljana, dne 26. marca 1936. Leto I.

Uredništvo in uprava: Miklošičeva cesta št. 22/II. Izhaja enkrat mesečno.

Za staroupokojence

V članku „Kako smo organizirani državni upokojenci v državi“, objavljenem v št. 1/2 z dne 24. februarja, je poudarjeno skupno delovanje banovinskih društev.

Lani je zagrebško društvo predložilo vladi spomenico zaradi železniških legitimacij.

V januarju t. l. je isto društvo predložilo naslednjo spomenico:

V svojih spomenicah in predstavkah je naše društvo vedno in na prvem mestu poudarjalo kot zahtevo pravice izenačenja vseh upokojencev brez ozira na čas, kdaj so bili upokojeni, in na zakon, po katerem se je to zgodilo.

Nadaljujé to delo, je naše društvo v zadnjem času predložilo g. ministru za finance Dušanu Letici novo predstavko, ki jo objavljamo v celoti:

Društvo državnih in samoupravnih upokojencev v Zagrebu.

Štev. 4189/35.

Predmet: Izpremema neklih določil „Uredbe o osebni in rodbinski dokladi upokojencev“.

Gospod minister!

„Društvo državnih in samoupravnih upokojencev je vedno smatralo za najnujnejšo stanovsko potrebo in zahtevo izenačenje vseh upokojencev brez ozira na to, po katerem zakonu so upokojeni.

V tem prizadevanju čast nam je, gospod minister, z ozirom na najnovejše izpremembe predpisov o draginjskih dokladah državnih upokojencev opozoriti na neka, po našem mišljenju nepravilna določila.

I. Veliko krivico so trpeli rodbinski upokojenci, katerim se je pokojnina določila po smrti oseb, navedenih v čl. 2, 3 in

4 uredbe o draginjskih dokladah državnih upokojencev z dne 14. marca 1932., števil. 11330/I., to so tisti, katerim se je rodbinska pokojnina določila po prejemkih po predpisih, ki so dobili moč in veljavo pred 1. dnem septembra 1923. (takozvani staroupokojenci). Njim je namreč po specialnem določilu drugače nego pri vseh ostalih rodbinskih upokojencih po čl. 5 omenjene uredbe pripadala osebna doklada po čl. 2 in to po tabeli II., ako je umrlu uslužbenec, od katerega rodbina izvaja pravico, bil uradnik, po tabeli III. pa, ako je umrlu uslužbenec, od katerega izvaja rodbina pravico, bil zvaničnik ali služitelj, oziroma imel njim enako zvanje.

Dočim je vsem rodbinskim upokojencem, razen sedaj omenjenih, pripadla ista rodbinska doklada, kakor tudi osebam, od katerih izvajajo pravico do pokojnine, ni ta popolnoma upravičeni princip izveden edino pri takozvanih staroupokojencih. Njihova draginjska doklada je mnogo nižja.

Ministrski svet je, spoznavši omenjeno krivico, na Vaš predlog, gospod minister, s svojo odločbo z dne 24. 10. 1935, števil. 39565/I (Sl. Nov. z dne 26. 10. 1935., števil. 248-LXII) za rodbinske upokojence iz čl. 3 omenjene uredbe izpremenil citirano določilo o dokladah s tem, da je dodal členu 10 uredbe o osebni in rodbinski dokladi državnih upokojencev z dne 19. IX. 1935. števil. 37600/I (Sl. Nov. z dne 21. 9. 1935. števil. 219-LXV) nov tretji odstavek tele vsebine: „Rodbinskim upokojencem, katerim se je pokojnina določila po smrti oseb, navedenih v čl. 3 in 9, pripada ista osebna doklada, ki jo imajo osebe, od katerih izvajajo pravico do pokojnine.“

Pravično bi bilo, da se enako načelo izvede za vse kategorije takozvanih staroupokojencev, kar bi se doseglo s tem, da se čl. 5 omenjene uredbe o osebni in rodbinski dokladi državnih upokojencev števil. 37600/I. z dne 19. 9. 1935. izpremeni in da se glasi tako: „Rodbinskim upokojencem, katerim se je pokojnina določila po smrti oseb, navedenih v čl. 2, 3, 4 in 9, pripada ista osebna doklada, ki jo imajo osebe, od katerih izvajajo pravico do pokojnine.“

Prej omenjeni novo dodani tretji odstavek k čl. 10 uredbe o osebni in rodbinski dokladi upokojencev bi potem kot nepotreben odpadel.

Ako bi se izdala taka določba, bi rodbinam vseh upokojencev brez ozira na zakonske predpise, po katerih se je odmerila pokojnina, pripadala osebna doklada, ki bi jo imele osebe, od katerih izvajajo pravico, ako bi bila za te osebe določena osebna doklada po predpisih čl. 2, 3, 4 in 6 citirane uredbe o osebni in rodbinski dokladi upokojencev.

II. Prejšnje uredbe o osebni in rodbinskih dokladah državnih upokojencev so povsem upravičeno nekoliko pogodovale takozvane staroupokojence — zlasti tiste, katerim se je pokojnina določila po prejemkih in po zakonskih predpisih, ki so dobili obvezno moč pred 1. 9. 1923. — napram onim, ki so bili upokojeni po novih predpisih.

V prvem odstavku čl. 25 prejšnje uredbe o draginjskih dokladah državnih upokojencev z dne 14. marca 1932. števil. 11330/I je bila določena višina dohodka od osebnega dela ali imetka, do katere morejo upokojenci imeti pravico do osebne in rodbinske doklade. V drugem odstavku tega člena je bilo nadalje predpisano, da omejitve predhodnega odstavka ne veljajo za osebne upokojence, omenjene v

čl. 2, 3 in 4, ki so upokojeni po dovršitvi 20 letektivne službe, priznane za pokojnino, kakor tudi ne za rodbinske upokojence, omenjene v čl. 5, brez ozira na leta življenja. Upokojenci z 20 leti efektivne službe in vsi rodbinski upokojenci so bili torej po prejšnjih predpisih na omejen način pogodovani.

V prvem odstavku čl. 26 iste uredbe pa je bilo predpisano, da upokojencem, ki se bavijo s samostalnim delom, za čigar izvrševanje je potrebno pooblastilo, oziroma dovoljenje pristojnega oblastva, ne pripada niti osebna, niti rodbinska doklada. V IV. odstavku istega člena je bilo nadalje predpisano, da določila prvega odstavka ne veljajo za upokojence iz čl. 2, 3, 4, in 5 (takozvane staroupokojence), ki so dovršili 65 let starosti. Tendanca pogodovanja takozvanih staroupokojencev je prišla tudi tukaj do izraza.

Nova uredba o znižanju osebnih prejemkov državnih in samoupravnih uslužbencev z dne 17. 9. 1935., štev. 37420/I. (Sl. Nov. z dne 19. 9. 1935., štev. 217/III) je ukinila čl. 26 prejšnje uredbe, izpremenila pa je čl. 25 ter predpisala v prvem odstavku višino mesečnega dohodka ali osebnega dela katerekoli vrste, preko katere upokojencu ne pripada osebna in rodbinska doklada. V drugem odstavku istega člena je med drugim predpisano, da določilo predhodnjega odstavka ne velja

za osebne upokojence, ki so upokojeni po dovršitvi 25 letektivne državne službe. Ta izjema ni bila določena za staroupokojence, ki so upokojeni z manj nego 25 leti efektivne službe, priznane za pokojnino, niti za rodbinske staroupokojence.

Določila prejšnjega člena 25 uredbe, ki so na navedeni način pogodovala takozvane staroupokojence, so v novi redakciji torej popolnoma izostala in njihov položaj je neupravičeno poslabšan. Šlo se je preko njih. Ta očitno nenameravani tehniški pogrešek se je hitro zapazil in na Vaš predlog, gospod minister, se je že v omenjenih izpremembah in dopolnitvah z dne 24. 10. 1935. štev. 39,365/I. deloma popravil.

Po našem mnenju bi bilo treba iti dalje in v omenjeni uredbi o osebni in rodbinski dokladi državnih upokojencev razširiti novododani tretji odstavek v čl. 25 tako, da bi se ta člen glasil takole:

„Določila prvega odstavka ne veljajo za osebne upokojence iz člena 2, 3 in 4 in za rodbinske upokojence iz čl. 5.“

Izvolite, gospod minister, tudi o tej priliki sprejeti zagotovilo mojega odličnega spoštovanja.“

V Zagrebu 3. I. 1936.

Predsednik:

Lj. Gaj s. r.

„Vprašanje organizacije upokojencev“

Pod tem naslovom je priobčil „Naš Glas“ v svoji 6. številki dne 15. marca 1936 neko pojasnilo, ki ga je prejel iz Maribora od tamošnjega društva upokojencev s prošnjo za objavo. Ne moremo si kaj, da ne bi s tem „pojasnilom“ seznanili vse naše člane in članice, in zato ga ponatiskujemo v celoti. Članek se glasi:

Društvo jugoslovanskih državnih in samoupravnih upokojencev in upokojenk v Mariboru izjavlja v odgovor na razna vprašanja in dopise članov ter v informacijo svojega članstva in javnosti sledeče:

„O združitvi (fuziji) našega društva z ljubljanskim v eno samo društvo ne more biti govora, in sicer iz teh razlogov:

1) Za to ni nobene potrebe. Ravno nasprotno, kajti za enotno postopanje ni neobhodno potrebna ena sama organizacija, marveč more tudi več društev nastopati „skupno in strumno“ in to še z večjim učinkom. Več glav — več misli! Več oči — več vidi! Več društev v eni banovini bo

vedno zajelo več upokojencev kakor samo eno društvo. In to je ravno socialni namen in pomen teh društev, da pomorejo čim več bednim in podpore potrebnim.

2) Pri sedanjem ustroju obeh društev je njih združitev, to je ukinitve mariborskega društva in njega preosnova v podružnico ljubljanskega skoro nemogoča in bi bila v veliko škodo upokojeništva dravske banovine.

3) Članarina mariborskega društva, ki hoče zajeti vse, posebno najrevnejše upokojence in ravno te podpreti, znaša namreč 1.— Din mesečno, članarina ljubljanskega pa 3.— Din. Popolnoma izključeno pa je, da bi člani mariborskega društva pristali na 100% ali celo 200% povišanje članarine. Saj je bil predlog za združitev odklonjen že na dveh zadnjih občnih zborih, in sicer leta 1934. z vsemi proti nemu glasom, leta 1935. pa soglasno. Jasno je torej, da bi z izpremembo v podružnico mariborska organizacija izgubila veliko

večino svojega članstva, ravno najrevnejše, s tem bi pa izgubila svojo „raison d'être“, svojo eksistenčno upravičenost.

3) Dalje ima mariborsko društvo svoj posmrtninski sklad v podporo in tolažbo najrevnejšim ter podeljuje ob primernih prilikah najpotrebnejšim tudi podpore (v letu 1935. v celoti 5580 Din) — o ljubljanskem nam kaj podobnega ni znano. — Tu bodi povedano, da mu omogoča podpore ta okolnost, da opravljajo tudi z delom najbolj obremenjeni odborniki (tajnik in blagajnik) svoje posle brezplačno in da je tajnikovo stanovanje ob enem brezplačna društvena pisarna.

Vesetje do takšnega dela pa izvira ravno iz tega, ker je delovanje v samostojnem društvu mnogo prostejše, lažje, hitrejšo, živahnejše in radi tega tudi uspešnejše kakor v še tako avtonomni podružnici. To velja posebno glede pojasnil in navodil članom, glede prošelj, pritožb, intervencij i. dr.

Pri tem se mariborsko društvo upokojencev dobro zaveda, da v vseh važnih skupnih zadevah vsega upokojeništva posameznik in posamezno društvo ne pomeni nič in so uspehi mogoči le ob enotnem skupnem nastopu. Zato je z verno in požrtvovalno sodelovalo z drugimi društvi za pridobitev raznih ugodnosti, oziroma za odpravo krivic in tako posebno za zvišanje prejemkov staroupokojencev, za vozne ugodnosti, odpravo kuluka itd., vselej in povsod, ko je zato bila prilika in potreba ali so ga druga društva pozvala k sodelovanju. Zlasti društvi v Somboru in Zagrebu sta nam naše zadevno udejstvovanje ponovno pohvalno priznali.

Bodi nam dovoljeno tu še pripomniti, da nas priznavajo za enakovredne — **kakor tudi v resnici smo** — vsa druga društva v državi, od katerih niso vsa, kot n. pr. v Somboru in v Peči, v glavnih mestih banovin. Le ljubljansko društvo nas doslej noče priznati, kljub temu, da smo mu opetovano prožili bratsko roko in predlagali sporazumno skupno delovanje v vseh skupnih zadevah v banovini in državi, držeč se vedno načela: Sloga jači, nesloga tlači! Še konec januarja t. l. sta se v tej zadevi dva naša odbornika osebno oglasila pri ljubljanskem društvu, da ugodita pot predvsem sporazumnemu in složnemu delovanju obeh slovenskih društev. (Mi smo bili, smo in bomo vselej za skupno, enotno nastopanje.)

Iz navedenih razlogov pa hoče in mora ostati mariborsko društvo samostojno kakor doslej, da neovirano in povsem svobodno deluje na podlagi svojih oblastveno

odobrenih pravil v korist svojih članov, katerih šteje danes 1517, in v dobrobit velikega dela upokojenštva dravske banovine.“

* * *

Nato samo nekaj stvarnih pripomb, ki jih hočemo napisati „sine ira et studio“:

1) Ugotavljamo, da je pojasnilo društva jugoslovanskih državnih in samoupravnih upokojenecv in upokojenk v Mariboru prav za prav odgovor na št. 1—2 našega glasila „Upokojenec“, zlasti na naš poziv na čelu lista, kar dokazuje par citatov iz njega, dasi se to izrečno ne omenja, kakor se sploh previdno zamolčuje naše glasilo „Upokojenec“. Na drugi strani pa so „razna vprašanja in dopisi članov“ dokaz, da ti člani resno razmišljajo, zakaj bi ne bila možna enotna organizacija vseh slovenskih upokojenecv?

2) Razsežna Savska banovina, ki šteje čez 16.000 upokojenecv, ima samo eno društvo državnih in samoupravnih upokojenecv v Zagrebu, poleg osrednje uprave pa obilico podružnic in poverjeništev, kakor podružnico v Karlovcu, Vukovaru, Varaždinu, Ogulinu, Novi Gradiški, Glini itd. Tam ta organizacija, ki sijajno uspeva, ni ovira, da „Več glav — več misli“ — in da „Več oči — več vidi“, temveč je ravno nasprotno pripomogla, da se je zajelo v najkrajšem času ogromno število upokojenecv. Samo v Sloveniji „ne more biti govora o združitvi mariborskega in ljubljanskega društva“ in „ni nobene potrebe za to!“

3) O ukinitvi mariborskega društva ni niti govora, pač pa o preosnovanju v popolnoma avtonomno podružnico ljubljanskega društva, torej organizacija, kakršno ima Savska banovina. Da bi taka preosnova bila „v veliko škodo upokojenštva“, je, milo rečeno, zelo smela trditev! Kot razlog navaja pojasnilo, da znaša članarina mariborskega društva samo 1.— Din mesečno, ljubljanskega pa 3.— Din. In zopet previdno zamolčuje našo izjavo, da bi se mogla članarina znižati na 2.— Din mesečno, čim bi se doseglo število članov 3000, kar bi se zgodilo, ako bi člani mariborskega društva vstopili v ljubljansko društvo, oziroma bi se mogli člani mariborske podružnice prišteti ljubljanskemu društvu. Za članarino 2.— Din pa bi prejemal vsak član društveno glasilo „Upokojenec“ brezplačno, dočim znaša v Zagrebu, kjer je že članarina višja, naročnina za Glasilo „Penzioner“ še posebej 3.— Din mesečno. V resnici bi potem znašala članarina samo 1.— Din mesečno, ker se mora pač 1.— Din računati za glasilo.

Prav nič se pa ne čudimo, da je bil predlog za združitev že dvakrat odklonjen, ako je odbor v takem duhu poročal o tem vprašanju, kakršen veje iz gornjega pojasnila.

4) Tudi trditvi, da bi z izpremembo v podružnico „mariborska organizacija izgubila veliko večino svojega članstva in s tem izgubila svojo eksistenčno upravičenost“, kakor tudi, „da je delovanje v samostojnem društvu mnogo svobodnejše, lažje, hitrejše, živahnejše in zaradi tega tudi uspešnejše, kakor v še tako avtonomni podružnici“, si dovoljujemo odločno ugovarjati. Pri tem se sklicujemo na izvajanje članka: „Kako smo organizirani državni upokojenecv v državi“ v tretjem stolpcu (glej „Upokojenec“ št. 1—2, str. 3), po katerih bi podružnica „obdržala ves svoj dosedanji samostojni delokrog“ Glede priznavanja „enakovrednosti“ bi bilo škoda izgubljati besed. Dokler velja načelo organizacije po banovinah, moramo neomajno vztrajati na stališču, da bodi tudi v Dravski banovini kakor v ostalih banovinah samo eno društvo državnih in samoupravnih upokojenecv s podružnicami in poverjeništvu! Naše društvo bi prav nič ne oklevalo preosnovati se v podružnico in se podrediti mariborskemu društvu, ako nam bi ne narekovala zdrava človeška pamet, da mora biti banovinsko društvo iz umevnih razlogov na sedežu banovine, finančne direkcije, železniške direkcije, višjega deželnega sodišča itd.

5) Društvo državnih upokojenecv je v prvi vrsti stanovska organizacija, ki ščiti interese in pravice svojih članov in jih brani pred krivicami, šele v drugi vrsti prihajajo v poštev socialne ustanove in naprave, kolikor to zahtevajo ali dopuščajo razmere. Kar se tiče „posmrtninskega sklada“, na katerega se pojasnilo mariborskega društva z nekim ponosom sklicuje, prikrito očitajoč ljubljanskemu društvu, „da mu o njem kaj podobnega ni znano“,

moramo omeniti, da je naš upravni odbor že proučil to vprašanje, da pa je zadnji občni zbor odklonil razpravo o tem predmetu. To se je zgodilo iz razloga, ker je Društvo upokojenega učiteljstva za Dravsko banovino v Ljubljani, ki ima tak posmrtninski fond, na našo prošnjo svoja pravila izpremenilo v tem smislu, da lahko pristopijo državni upokojenecv vseh strok brez ozira na starost k temu posmrtninskemu fondu. Na to smo ponovno opozorili naše člane v posebnih številkah „Našega Glasá“. Pri tem bodi omenjeno, da je naše društvo v prijateljskih stikih z omenjenim društvom upokojenega učiteljstva, kakor tudi z društvom upokojenih železničarjev in upokojenih orožnikov, ki zaradi posebnih, še nerešenih vprašanj, tikajočih se specialno njihovega stanu, še samostojno delujejo. Posamezni člani vseh teh društev pa so tudi pri nas včlanjeni in so celo društveni odborniki. Sicer pa odbor vnovič proučuje vprašanje bolniškega zavarovanja in posmrtninskega sklada po vzorcu društva državnih upokojenecv Savske banovine v Zagrebu.

In podeljevanje podpor najpotrebnejšim? Da tudi naše društvo podeljuje podpore svojim članom ozir. svojcem članov v smrtnih primerih in v primerih dolgotrajne bolezni, to ne more biti znano mariborskemu društvu iz enostavnega vzroka, ker ne smatramo za oportuno, tega objavljati javnosti.

Ako ta naša pojasnila ne bodo mogla omajati odločne sklepne izjave mariborskega društva, da „mariborsko društvo hoče in mora ostati samostojno, kakor doslej“, v čemer tiči ravno glavno jedro odpora in separatizma, kljub vsem našim prepričevalnim argumentom, potem ne preostane nič drugega, nego da mirno počakamo, da mariborsko društvo revidira svoje sedanje stališče in se pridruži našemu naziranju o tem vprašanju.

Društvena kronika

Obilni odziv na naš klic, ki smo ga naveli v št. 1—2 našega lista na vse upokojenecv in upokojenke Dravske banovine, nam je živ dokaz, da smo pogodili pravo, ko smo sklenili, da začnemo izdajati svoje glasilo.

Nismo se motili, ko smo računali, da bomo z njim poživili društveno delovanje, navezali ožje in tesnejše stike s svojimi člani in pridobili znaten del ostalih upoko-

jencev in upokojenk, ki se nam še niso pridružili.

Z velikim zadovoljstvom in zadoščenjem moremo ugotoviti, da je od dne, ko smo razposlali št. 1 in 2 „Upokojenca“, pristopilo čez 500 novih članov, torej več nego prej v celem letu. Ko z veseljem pozdravljamo vse nove člane v našem krogu, izražamo obenem upanje, da bodo vsi naši člani živahno nabirali nove člane in

da se nam pridruži še mnogo članov. Čim več nas bo, tem močnejši in uspešnejši bo naš nastop za pravice vseh upokojencev. Seznamek novih članov bomo objavljali v našem glasilu in začnemo z objavo v prihodnji številki.

Vabilo na sodelovanje.

Da bo vsebina našega glasila, ki je našlo med upokojenci tako živahen in prijeten odmev, raznovrstnejša, zanimivejša in aktualnejša, vabimo vse upokojence na sodelovanje v našem listu. Dobrodošli nam bodo dopisi in poročila iz vseh večjih mest Slovenije, pa tudi iz manjših krajev. Dopisi naj bodo kratki in jedrnat, ker moramo varčevati s prostorom.

Posredovanje naših delegatov.

Nedavno sta se mudila delegata našega in zagrebškega društva državnih upoko-

jencev v Beogradu, kjer sta posredovala v raznih, za upokojence važnih stvareh, med drugim tudi zaradi voznih ugodnosti na železnicah. V kratkem bomo mogli javiti uspehe tega posredovanja, ki bodo, kakor pričakujemo, za državne upokojence ugodni.

Društvena pisarna je na Miklošičevi cesti št. 22, v palači Delavske zbornice, glavni vhod, II. nadstropje.

Uradne ure ob torkih in četrkih od 5. do 6. ure popoldne in ob sredah od 11. do 12. ure dopoldne, ozir. **vedno, če ni pisarna zaklenjena.**

Kdor želi osebne informacije, ki so nujne, naj naznani po dopisnici dan in uro svojega prihoda. To velja predvsem za izvenljudljanske člane, ki prihajajo po opravkih v Ljubljano, da potem gotovo najdejo koga v pisarni.

Razgled

Upokojeno učiteljstvo v Mariboru je po „Našem Glasu“ imelo 5. marca svoj redni mesečni sestanek in je na tem sestanku razpravljalo največ o organizacijskih vprašanjih upokojencev in o razmerju mariborskega društva upokojencev do ljubljanskega društva.

Nas v resnici veseli, da se je začelo o tem razmerju resno in živahno razprav-

ljati, in upamo, da bo k razčiščenju tega vprašanja pripomoglo tudi naše pojasnilo na članek, ki ga je mariborsko društvo priobčilo v „Našem Glasu“. Zato še posebej opozarjamo naše mariborske člane in tovariše upokojence na naš prednji članek „Vprašanje organizacije upokojencev.“

Posvetovalnica – informacije

Opozorilo p. n. članom zaradi natančnih naslovov

Mnogo članov, ki so se prijavi na novo, je navedlo na položnicah samo svoje ime brez poklica. Vse te, kakor tudi stare člane, ki prejmejo „Upokojenca“ z nepopolnim ali celo nepravilnim naslovom, nujno prosimo, da nam ob prvi priliki ali na položnici pri nadaljnjemu vplačilu članarine navedejo svoje natančne in pravilne naslove z navedbo poklica.

Občinski uslužbenci

Znižanje prejemkov od 1. oktobra 1935 dalje

Po čl. 1. in 5. uredbe o znižanju prejemkov državnim in samoupravnim uslužbencem z dne 17. septembra 1935, št. 37.420-I (Službeni list z dne 25. IX. 1935, kos 77) se znižajo osebne in rodbinske doklade od 1. oktobra 1935. dalje vsem pragmatičnim in po novih odobrenih statutih nastavljenim občinskim uslužbencem, ko-

likor so te doklade bile večje od zneskov, odrejenih v navedenih členih uredbe.

Osebne doklade iz § 22 občinskih statutov so sestavni del plače in se s to uredbo ne izpremené.

Občinskim uradniškim pripravnikom se zniža plača po čl. 7 citirane uredbe, in sicer v I., II. in III. draginjskem razredu za 4, 5 in za 6 odstotkov.

Pogodbenim občinskim uradnikom, honorarnim občinskim uslužbencem in dnevničarjem se po čl. 8 uredbe zmanjša mesečna brutto nagrada za 4% do 8% pri mesečnih zneskih, ki so večji od 900 Din.

Posebne denarne doklade, stalni honorarji ter nagrade in tantieme, ki jih občine izplačujejo svojim uslužbencem ali pri občinah zaposlenim državnim, banovinskim ali občinskim upokojencem na katerikoli osnovi poleg njihovih rednih prejemkov, se znižajo po čl. 9. navedene uredbe za 20%. Za redne prejemke se smatrajo tudi pokojnine.

Uradniški pokojninski sklad

Pri upokojencih so bili po § 136 zakona o uradnikih iz leta 1931 zadnji aktivni prejemki, po katerih jim je bila odmerjena pokojnina, osnova za vplačevanje v uradniški pokojninski sklad.

Iz dnevnih časopisov posnemamo, da bodo z novim finančnim zakonom za leto 1936-1937 tvorili odslej osnovo vplačevanja v uradniški pokojninski sklad aktivni prejemki, po katerih so sedanji upokojenci vplačevali v ta sklad na dan upokojitve.

Zato bodo v bodoče eventualne pritožbe na ministrstvo in tožbe na Državni svet proti taki odmeri brez dvoma negativne. Za negativno odločbo Državnega sveta pa se mora plačati taksa 400 Din, nakar že vnaprej opozarjamo svoje člane.

Odpravnina

Vdovam ali hčeram umrlega upokojenca se je po § 151 zakona o uradnikih iz leta 1931 v primeru omožitve izplačevala odpravnina v znesku triletnih pokojninskih prejemkov. Odslej se bo odpravnina v takih primerih izplačevala v iznosu dveletnih pokojninskih prejemkov.

Razno

Glasilo društva državnih in samoupravnih upokojencev Savske banovine „Penzioner“, je v svoji 5. številki dne 10. marca t. l. priobčilo naslednjo notico: „Zelo se radujemo, da je tudi bratska organizacija Dravske banovine začela izdajati svoje glasilo „Upokojenec“. Prva številka je izšla 27. februarja t. l. in bo dalje izhajala kot mesečnik. To glasilo bo ne samo združilo upokojence v to organizacijo — katerih je po navedbi prve številke tega glasila na strani 8, skupaj 10.280 — temveč bo skupno z ostalimi bratskimi glasili jasno in tehtno čuvalo pravice našega stanu in si živahno prizadevalo, da se okrnjene pravice povrnejo v prejšnje stanje. V tem imenu želimo novemu bratskemu glasilu čim boljši uspeh.“

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Gg. A. K. Polzela, M. B. Loče pri Poljčanah, D. Ž. Ptuj. Hvala za sporočilo! Naša današnja številka Vam prinaša nekaj odgovora, oziroma precej razčiščenja v tem vprašanju. Oglasite se še kaj!

Izdaja Društvo državnih upokojencev za Dravsko banovino v Ljubljani. Predstavniki dr. Ivan Vrtačnik. — Odgovorni urednik Anton Spend. — Tisk J. Blasnik nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija, d. d. v Ljubljani. Predstavniki L. Mikuš. — Vsi v Ljubljani.